

Камінь + Місяць + Море = Натхнення

Tanya Terra

На березі Камінь. Старий-престарий. Його обіймають старезні руки хвиль і... молоді КРИЛА ЮНОСТІ. Його нутрощі дихають віками. Сивина водоростей світить на його скронях.

А Місяць не бачить Каменя. Бо його вік ще більш поважний. Зараз він, вбраний у всі свої шати, красується над горами, над морем, над небом. Місяць спокійний і лагідний. Попри всю свою велич.

А Море мовчить про свій вік. Воно — як жінка: говорить про що завгодно, тільки не про літа. Таке ж таємниче й невиразно загадкове. Сипле й сипле свої емоції на берег. То тихі, ледь помітні, то бурхливо-великі. І манить... Манить чарами. І закохує в себе. І саме любить...

Я йду поверхнею заспокоєного ніччю моря. Піді мною — зіркова радість неба. Наді мною — політ крізь віки. Я радію кожному поруху шовкової води і кожному подуву нічного вітру. Чую кожний акорд нічної тиші. І від того я вагітнію. І народжується безліч дітей...

Я — думка, народжена грою в натхнення. Я сильна й могутня. І водночас — слабка й безпорадна. Я можу облетіти весь світ і потрапити в інші, далекі світи! Але я прикута до стін однієї свідомості... Я прикута до КРИЛ ЮНОСТІ, що в обличчі молодої дівчини обіймають старий-престарий Камінь і хочуть долетіти до Місяця й поцілувати море.

КРИЛА ЮНОСТІ летять лише на вітрі натхнення.